Hồi thứ chín
Chư thần đồng lòng đuổi quái
Chung hậu xuống giếng tìm yêu

Nói về Nương nương thấy chư thần đã phân nhau đi rồi, bèn bước xuống đài, ngồi trên cẩm đôn mà chớ, qua đến canh ba cũng chẳng thấy động tĩnh chi hết, bèn nghĩ thầm rằng:

– Sao mà không thấy yêu quái chi hết vậy cà! Hay là nó thấy có ta ở đây nên không dám đến chăng?

Còn đang suy nghĩ, bỗng nghe gió thổi ầm ầm, lại có tiếng rống như hùm kêu, trong ngoài đều rung động, hồng quang sáng giới, hắc khí muôn lăn, giây phút xảy thấy con quái mình cao hai trượng, vai rộng tay dài, trên đầu có sừng, cặp nanh chơm chởm, con mắt như lục lạc, miệng đỏ tựa huyết bồn, mặt mày có quầng, rất nên dữ tợn! Quái ấy xăm xăm đi vào chính điện, hầm hầm muốn bắt Chung nương nương. Nương nương liền đứng dậy nạt rằng:

– Mi là yêu quái ở đâu, không có mắt hay sao, chẳng biết ta là Chung Vô Diệm? Hãy hiện lại nguyên hình cho mau, kẻo uổng công tu luyện.

Con yêu ấy cũng nạt lại rằng:

– Mi có tài cán chi dám đại ngôn như vậy?

Nói vừa dứt lời, liền xông tới bắt. Chung nương nương cũng nhảy tới đón đánh. Hai bên đánh nhau một hồi lâu mà chưa phân thắng bại. Chung nương nương vừa đánh vừa nghĩ thầm rằng:

"Nếu ta dùng phép bắt nó, thì ta e nó tàng hình trốn khỏi, chi bằng ta dụ nó mới xong."

Nghĩ rồi giả thua mà chạy, con yêu vô ý rượt theo, gần tới chỗ pháp đài, Chung nương nương liền nhảy phóc lên đài, lấy Khổn Yêu thằng[1] quăng xuống và phóng cái Chuông Tâm Lôi lên, chư thánh chư thần hiện ra tiếp ứng, ở trên không bốn vị Lôi thần thấy Chuông Tâm Lôi quăng lên, liền hóa ra sấm sét ầm ầm đánh xuống, bốn phía chớp lòa như trời nghiêng đất lở.

---

[1] dây trói

Mấy vị thiên thần thảy đều dùng phép thần thông vây bắt. Còn Lý Thiên Vương thì muốn biết con quái ấy là chi liền lấy chiếc yêu kính ra soi cho biết tông tích. Lúc ấy con yêu liệu thế không xong, liền hóa ra một cái mống dài mà chạy, bị tam Thái tử Na Tra đón đánh, con yêu chạy trở qua phía đông, lại bị Nhị Lang thần đón lại, phía tây thì Kim Tra, phía nam thì Hoa Quan, phía bắc thì Mộc Tra, trung ương thì Tứ Đại Kim Cương, làm cho con yêu cùng đường, không biết đâu mà chạy, phần thì Chung nương nương vung gươm rượt theo rất gấp, chạy tới Ngự Hoa viên, gần đó có một cái giếng kêu là Bát quái lưu ly tỉnh, con yêu bèn nhảy xuống giếng ấy mà trốn.

Chung nương nương liền chạy tới lấy chân đạp trên miệng giếng rồi kêu lớn lên rằng:

– Cung nga, Nội giám ở đâu, hãy đến đây cho mau mà nghe lệnh.

Lúc ấy Cung nga và Nội giám trốn ở xa xa, nghe Nương nương kêu, liền chạy tới một lượt, thấy Chung nương nương đứng trên miệng giếng, không biết bàn chân bao lớn mà đậy trùm miệng giếng chặt cứng. Cung nga liền bước tới quỳ xuống một lượt thưa rằng:

– Bọn tôi xin hầu ý chỉ.

Chung nương nương bèn hỏi rằng:

– Trong bọn người có ai dám xuống giếng này bắt con yêu ấy cho ta chăng? Như bắt được đem lên thì ta trọng thưởng.

Cung nga và Nội giám nghe nói hồn phi phách tán, bèn thưa lại rằng:

– Nhờ ơn Nương nương rộng ơn dung thứ, bọn tôi thật không dám xuống.

Chung nương nương cũng không thèm ép, nhân thấy gần đó có một hòn đá lớn, nặng nổi một ngàn dư cân, bèn rinh hòn đá ấy đem đậy miệng giếng lại, rồi phi phù mà ếm và dặn dò Cung nga và Nội giám ở đó coi chừng, rồi trở vào cung bước lên pháp đài, miệng đọc thần chú, tay gõ lệnh bài, rồi hô rằng:

– Chúng thần tốc chi.

Trong giây phút các vị thánh thần thảy đều tựu đến. Chung nương nương bèn hỏi Lý Thiên Vương rằng:

– Chẳng hay ngài đã rõ con quái ấy là vật chi chăng?

Lý Thiên Vương rằng:

– Thật chẳng phải là yêu quái chi hết, nếu quả nó là yêu quái, thì nó thoát sao cho khỏi tay chư thánh, chư thần được. Tinh Quân hãy xuống giếng mà coi thì hẳn tường căn tích.

Chung nương nương nói:

– Nếu vậy thì xin chư vị tôn thần chịu phiền, để tôi tâu lại với Tề Vương rồi sẽ làm chay mà thù tạ.

Nói rồi liền giao sợi Khổn Yêu thằng lại cho Thái Tử Na Tra, và đốt một lá bùa tông thần, chư thánh chư thần thảy đều quy vị. Rồi đó Nương nương liền bước xuống pháp đài trở ra Hoa viên giở cục đá lên và truyền cho Nội giám lấy dây dài trăm trượng, buộc một cái giỏ cho chặt, lại buộc vào một trăm cái lục lạc cho kêu.

Nội giám vâng chỉ, tức thì sắm đủ các việc đem đến. Nương nương bèn dặn dò Nội giám ở trên miệng giếng chớ nên loạn động, hết lòng cẩn thận ở đó chừng nào nghe tiếng lục lạc reo hò thì kéo lên cho chóng, dặn rồi bèn bước vào giỏ ngồi, rồi khiến Nội giám thòng xuống giếng.